

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Karla Šimky, JUDr. Jaroslava Hubáčka, JUDr. Milady Tomkové a JUDr. Jana Passera v právní věci žalobce: **L. V.**, zastoupeného Mgr. Jaroslavem Vaško, advokátem se sídlem Do Čtvrti 81/4, Praha 4, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti proti rozhodnutí Krajského soudu v Praze ze dne 26. 4. 2006, č. j. 46 Az 49/2005 – 28,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovaný **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovenému zástupci žalobce advokátovi Mgr. Jaroslavu Vaško **se určuje** odměna za zastupování ve výši 5712 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 2 měsíců od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

Rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 26. 4. 2006, č. j. 46 Az 49/2005 - 28, byla zamítnuta žaloba podaná žalobcem (dále jen „stěžovatel“) proti rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „ministerstvo“) ze dne 30. 8. 2005, č. j. OAM-922/VL-10-BE07-2005, kterým nebyl stěžovateli udělen azyl podle ustanovení §§ 12 až 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), přitom bylo zároveň rozhodnuto, že se na stěžovatele nevztahuje překážka vycestování podle § 91 zákona o azylu. Krajský soud v odůvodnění rozsudku uvedl, že pokud byl stěžovatel vyslýchán v souvislosti s trestním

činem vraždy a dále podroben osobní prohlídce, což byly skutečnosti které u něj vyvolaly obavy z pronásledování policií, nelze postup policie bez dalšího označit za nezákonný motivovaný snahou o pronásledování z politických či jiných důvodů podřaditelných pod ustanovení § 12 zákona o azylu. Ostatně ani stěžovatel jednání policie v těchto dvou konkrétních případech nedával do souvislosti s politickým činným pronásledováním. Proto se strach stěžovatele z jednání policie jeví jako neopodstatněný, založený pouze na subjektivní, ničím blíže nepodložené domněnce. Jako nedůvodnou hodnotil krajský soud také námitku, že ministerstvo se při posuzování existence překážek vycestování zabývalo jinými skutečnostmi, než které uváděl stěžovatel. Podle názoru krajského soudu hodnotilo ministerstvo existenci překážek vycestování s přihlédnutím ke všem stěžovatelem tvrzeným obavám a na pozadí informací, které si o dodržování lidských práv v Bělorusku opatřilo, jakož i s přihlédnutím k judikatuře Evropského soudu pro lidská práva.

V kasační stížnosti podané v zákonné lhůtě z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) až d) s. ř. s. stěžovatel předně namítal, že krajský soud posoudil uvedenou kauzu v rozporu s platným právním řádem a dále, že shledává vážná pochybení všech dosavadních orgánů v řízení o udělení azylu v projednávání věci u krajského soudu, který projednal předmětnou věc v rozporu se zákonem o azylu. Stěžovatel má reálnou obavu z nuceného opuštění České republiky a následného odjezdu do Běloruska, kde mu hrozí vážné nebezpečí z politického důvodu. Stěžovatel uvedl, že dne 20. 12. 2005 prezident Lukašenko podepsal zákon č. 71 - 3 ze dne 15. 12. 2005, který zavádí trestní odpovědnost za diskreditaci republiky po vzoru sovětské legislativy 70-tých let. Každý občan, který poskytne cizí vládě nebo zahraniční organizaci vědomě lživé údaje o politické, ekonomické, vojenské nebo mezinárodní situaci v Bělorusku, může být odsouzen až ke dvěma letům odnětí svobody. Trestně stíhaní mohou být i občané, kteří vyzývají k činnosti proti své zemi – proti její svrchovanosti, územní celistvosti, národní bezpečnosti a obrany schopnosti. Stěžovatel uvedl, že po návratu domů se musí zaregistrovat na úřadech, aby mohl najít ubytování, práci, lékařskou péči atd. Očekává výslechy, kde se nacházel a co dělal v cizině. Stěžovatel se domnívá, že mu hrozí trestní stíhání za nepravdivou informaci o situaci v Bělorusku. Dále stěžovatel namítal, že rozhodnutí krajského soudu nemá oporu v provedeném dokazování. Krajský soud rozhodl, že se na stěžovatele nevztahuje překážka vycestování. Z podkladů, které se nalézají ve spise, vyplývá, že podle informací odboru lidských práv Ministerstva zahraničních věcí sice obecně platí, že běloruské orgány činné v trestním řízení a další relevantní instituce nevedou svazky na občany žádající v zahraničí o azyl, toto však nelze jednoznačně vyloučit. Ze zprávy vyplývá, že výjimku tvoří osoby, které jsou stíhané, přičemž do této skupiny se zařazují i osoby vyhýbající se vojenské službě, zpráva pak používá slovo „apod.“. Krajský soud si měl vyžádat doplnění výše uvedené zprávy se zaměřením na podrobnější specifikaci jednání, řazených běloruskými orgány do kategorie trestné činnosti. Stěžovatel rovněž namítal, že ministerstvo porušilo povinnost, kterou mu ukládá ustanovení § 3 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „správní řád“), podle kterého jsou správní orgány povinny postupovat v řízení v úzké součinnosti s občany a dát jim vždy příležitost, aby mohli svá práva a zájmy účinně hájit, zejména se vyjádřit k podkladu rozhodnutí, a uplatnit své návrhy. Stěžovatel uvedl, že nebyl upozorněn na možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, seznámit se s nimi a předložit další důkazy. Ministerstvo nezjistilo přesně a úplně skutečný stav věci (§ 32 odst. 1 správního řádu), neboť nedělalo nic pro to, aby dopodrobna objasnilo postatu tohoto případu. V

rozhodnutí ministerstva je odkaz na zprávu ČTK, avšak samotná zpráva součástí správního spisu není.

Stěžovatel poukázal také na to, že správní rozhodnutí není podepsáno oprávněnou osobou, a nemůže tedy mít účinky správního rozhodnutí. Absenci podpisu oprávněné osoby nelze považovat za chybu v psaní, počtech či jinou zřejmou nesprávnost. Podle správního řádu se účastníkům doručuje přímo rozhodnutí a nikoliv pouze jeho stejnopis. Podpis oprávněné osoby, která je v rozhodnutí správně včetně své funkce uvedena, nemůže nahradit podpis třetí, blíže neidentifikované osoby uvedené pod odrážkou „za správnost". Takové rozhodnutí podle stěžovatele nemůže vyjadřovat vůli správního orgánu, a to i tehdy, jestliže je ve správním spise založeno rozhodnutí, které oprávněnou osobou podepsáno je. Na základě shora uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby byl napadený rozsudek krajského soudu Nejvyšším správním soudem zrušen a věc vrácena k dalšímu řízení.

Ministerstvo ve vyjádření ke kasační stížnosti popřelo oprávněnost podané kasační stížnosti a ztotožnilo se s názorem krajského soudu. Poukázalo na to, že jeho rozhodnutí časově předchází o tři a půl měsíce citovaný zákon ze dne 15. 12. 2005 zavádějící trestní odpovědnost za diskreditaci republiky. Ministerstvo nenachází souvislost citovaného zákona se stěžovatelovými azylovými důvody a nesouhlasí s námitkou o povinnosti soudu doplnit informace o podrobnější specifikaci jednání řazených běloruskými orgány do kategorie trestné činnosti. Závěrem konstatoval, že pokud se stěžovatel rozhodl odejít ze své země pro svoji všeobecnou nespokojenost se společenskými a politickými poměry, pak má možnost legalizovat pobyt na území České republiky v podmínkách zákona č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů. Proto navrhlo zamítnutí kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval přípustností kasační stížnosti. Stěžovatel rozšířil důvody kasační stížnosti nad rámec bodů žalobních, tvrdil-li porušení povinnosti, kterou správnímu orgánu ukládá ustanovení § 3 odst. 2 správního řádu, a dále, že nebyl upozorněn na možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, seznámit se s nimi a předložit další důkazy. Tuto námitku uplatnil stěžovatel poprvé až v kasační stížnosti. Podle § 104 odst. 4 s. ř. s. však Nejvyšší správní soud nepřihlíží ke stížním důvodům, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl (srov. zejména rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2004, č. j. 1 Azs 34/2004 - 49, publikovaný pod č. 419/2004 Sb. NSS a dále usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 3. 2004, č. j. 1 Azs 9/2003 - 33).

Vzhledem k tomu, že rozhodnutí krajského soudu bylo vydáno po nabytí účinnosti zákona č. 350/2005 Sb., tj. po 13. 10. 2005, postupoval Nejvyšší správní soud již podle s. ř. s. ve znění novelizovaném uvedeným zákonem. Proto se ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele, a zda je tedy přijatelná. Nejvyšší správní soud se vymezení institutu přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech azylu podrobně věnoval např. ve svých usneseních ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, případně ze dne 4. 5. 2006, č. j. 2 Azs 40/2006 - 57 (první z uvedených publikováno pod č. 933/2006 Sb. NSS, obě dostupná též na www.nssoud.cz), v nichž dospěl k závěru, že o kasační stížnost přijatelnou

se může jednat mimo jiné tehdy, pokud se kasační stížnost dotýká právních otázek, které dosud nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu.

V případě stěžovatele je třeba odpovědět na otázku, zda a za jakých okolností lze zohlednit změnu situace v zemi původu, která nastala až po rozhodnutí správního orgánu, při posuzování překážky vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 3, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Ze správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že dne 13. 5. 2005 podal stěžovatel žádost o udělení azylu, v níž zejména uvedl, že je křesťanského vyznání, nikdy nebyl členem žádné politické strany ani jiné obdobné organizace, nebylo a není proti němu vedeno trestní stíhání. Dále uvedl, že představitel Běloruska Lukašenko je diktátor, v zemi nejsou dodržována lidská práva, bují tam korupce. V létě 2004 byl ve dvoře domu stěžovatele zavražděn nějaký člověk, stěžovatel byl vyslýchán místním policistou. Na podzim téhož roku jej zastavila policejní hlídka a provedli u něj osobní prohlídku. Policisté tvrdili, že je podobný nějakému zločinci. Stěžovatel se rozhodl odjet do České republiky, protože v Bělorusku nechce žít, pokud tam bude nynější prezident a vláda. Při pohovoru ze dne 23. 5. 2005 upřesnil, že měl problémy s orgány činnými v trestním řízení, a proto má obavy o svůj život. V souvislosti s vraždou, která se stala u nich v domě, se ho policista ptal, zda jejich okna směřují k místu, kde došlo k vraždě, a když odpověděl, že nikoli, bylo mu řečeno, že má štěstí, jinak by šel s ním. Ve stejném roce na podzim stěžovatele zastavila policejní hlídka a bez jakéhokoliv vysvětlení a bez předložení dokladů mu řekli, že má zvednout ruce a začali ho prohledávat. Policisté řekli, že se jeho popis hodí na jednoho podezřelého, poznamenali si jeho osobní údaje. Poté se policista spojil s někým vysílačkou a řekl stěžovateli, že může jít, ale stejně dříve nebo později se u nich ocitne.

Nejvyšší správní soud se především zabýval stížním bodem, v němž stěžovatel namítal, že rozhodnutí krajského soudu nemá oporu v provedeném dokazování. Krajský soud si měl podle stěžovatele vyžádat doplnění informací odboru lidských práv Ministerstva zahraničních věcí se zaměřením na podrobnější specifikaci jednání řazených běloruskými orgány do kategorie trestné činnosti. Z podkladů, které se nalézají ve spise, vyplývá, že sice obecně platí, že běloruské orgány činné v trestním řízení, popř. další státní instituce, nevedou svazky na občany, žádající v zahraničí o azyl, toto však nelze jednoznačně vyloučit. Pokud v této souvislosti vyjádřil stěžovatel v žalobě svou obavu, že může být obžalován z trestného činu, který nikdy nespáchal, v souvislosti s tím, že byl v létě 2004 vyslýchán místním policistou, neboť ve dvoře domu stěžovatele byl zavražděn nějaký člověk, Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že i v České republice mají orgány činné v trestním řízení povinnost provádět všechny úkony vedoucí k řádnému objasnění spáchaných trestních činů, mezi něž patří i výslechy svědků. Stěžovatelova obava z trestního stíhání, vyplývající pouze z uvedeného výslechu, se tak jeví jako neopodstatněná. S tímto závěrem koresponduje i skutečnost, že stěžovatel opustil zemi původu až 8. 5. 2005, přičemž do té doby proti němu nebylo zahájeno trestní stíhání, ani nebyly provedeny žádné úkony orgánů činných v trestním řízení nasvědčující, že by

mohlo být trestní stíhání zahájeno. I kdyby si tak krajský soud vyžádal podrobnější specifikaci jednání, řazených běloruskými orgány do kategorie trestné činnosti, nemohlo by dané doplnění vést k jinému posouzení toho, zda se na stěžovatele vztahuje překážka vycestování, či nikoliv, neboť v řízení před krajským soudem neuvedl žádnou jinou skutečnost, kromě té, že byl vyslýchán jako svědek, či jednání, které by bylo možno vzít v úvahu při posuzování překážky vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu.

Stěžovatel v kasační stížnosti dále namítal, že ve správním rozhodnutí je odkaz na zprávu ČTK, avšak tato zpráva není součástí spisu. Rozhodnutí ministerstva však obsahuje odkaz na zprávy ČTK pouze v obecné rovině, a to v souvislosti s tím, že z nich je známo, že se Bělorusko nenachází ve válečném stavu. Ve spise se pak žádné zprávy ČTK nenachází. Nejvyšší správní soud však považuje tuto skutečnost za známou správnímu orgánu z úřední činnosti nebo dokonce všeobecně známou, a proto ji není třeba dokazovat.

K dalšímu stížnímu bodu týkajícímu se nedostatku podpisu oprávněné osoby na rozhodnutí odkazuje Nejvyšší správní soud na dosavadní judikaturu, např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2004, č. j. 2 Azs 64/2003 - 54, podle něhož „Není-li vyhotovení správního rozhodnutí, které je doručeno účastníkovi, opatřeno vlastnoručním podpisem oprávněné osoby, ale jen předtištěným jménem, příjmením a funkcí oprávněné osoby, úředním razítkem a doložkou „za správnost“ podepsanou osobou, která stejnopisy písemného vyhotovení pořídila, pak takový postup neodpovídá § 47 odst. 5 správního řádu. Za situace, kdy je součástí správního spisu vyhotovení rozhodnutí, které je podepsáno oprávněnou osobou a je i jinak bezvadné, nezakládá tato vada nicotnost rozhodnutí, neboť je zřejmé, že rozhodnutí skutečně vydala k tomu oprávněná osoba; popsané porušení zákona bude pak důvodem pro zrušení rozhodnutí soudem jen tam, kde mohlo mít vliv za zákonnost rozhodnutí samotného (§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.).“ Protože tato vada neměla za následek žádné zkrácení procesních práv stěžovatele v řízení před krajským soudem, nezakládá důvod pro zrušení rozsudku krajského soudu, neboť nemohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí.

Podle další stížní námitky hrozí stěžovateli nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu, neboť jako neúspěšný žadatel o azyl se po návratu do Běloruska obává trestního stíhání za nepravdivou informaci o situaci v Bělorusku v souvislosti s účinností zákona č. 71 - 3.

Podle tohoto zákona bude „diskreditace Běloruské republiky poskytnutím cizímu státu, zahraniční nebo mezinárodní organizaci, informace o politické, ekonomické, sociální, vojenské nebo mezinárodní situaci v Běloruské republice, když tato informace je nepravdivá a diskredituje Běloruskou republiku nebo její vládní orgány (dále jen „diskredituje Běloruskou republiku“) potrestáno vazbou (arrest) až na 6 měsíců nebo odnětím svobody (deprivation of freedom) až na dva roky“ (UNHCR Refworld http://www.unhcr.org/cgi-bin/texis/vtx/refworld/rwmain?docid=43e326bd4).

V daném případě rozhodnutí ministerstva předcházelo přijetí tohoto zákona, proto správní orgán z této informace o zemi původu nemohl za žádných okolností vycházet. Soud pak při přezkoumání správního rozhodnutí vychází ze skutkového a

právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Podle čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (publikované pod č. 209/1992 Sb.) však nikdo nesmí být mučen nebo podrobován nelidskému či ponižujícímu zacházení anebo trestu. Nejvyšší správní soud proto považuje za nutné vyjasnit otázku, zda a za jakých okolností lze zohlednit změnu situace v zemi původu, která nastala až po rozhodnutí správního orgánu, právě při posuzování překážky vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu.

Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 21. 3. 2006, č. j. 2 Azs 75/2005 - 75, publikovaném na www.nssoud.cz, dospěl k závěru, že soud je i při aplikaci kogentních norem procesního práva vázán článkem 10 Ústavy ČR. Nesmí proto použít vnitrostátní procesní normu, pokud by její aplikace nutně a nevyhnutelně vedla k porušení zásady non-refoulement obsažené v čl. 33 odst. 1 Úmluvy o právním postavení uprchlíků či k porušení zákazu vyhostit cizince do země, kde by byl vystaven hrozbě mučení či nelidského a ponižujícího zacházení či trestu, jenž vyplývá z čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a z judikatury Evropského soudu pro lidská práva tento článek vykládající. Lze proto konstatovat, že změnu situace v zemi původu, která nastala až po rozhodnutí správního orgánu, je třeba zohlednit vždy, pokud tato změna podle konkrétních skutkových okolností případu je natolik podstatná a intenzivní, že by mohla představovat „reálné nebezpečí“, že žadatel bude vystaven mučení či nelidského a ponižujícího zacházení či trestu, anebo pokud by díky této změně bylo „přiměřeně pravděpodobné“, že v případě návratu do země původu bude čelit pronásledování z důvodů uvedených v čl. 1 Úmluvy o právním postavení uprchlíků (publikované pod č. 208/1993 Sb.). V těchto případech by totiž nuceným návratem stěžovatele Česká republika porušila svoje mezinárodní závazky.

V posuzovaném případě však ze skutkového stavu a informací o zemi původu vyplývá, že se o natolik intenzivní změnu nejedná. Stěžovatel spatřuje existenci překážky vycestování v tom, že mu hrozí trestní stíhání a uvěznění za to, že v České republice požádal o azyl. Toto své tvrzení konkretizoval tím, že nabyl účinnosti zákon, který zavádí trestní odpovědnost za diskreditaci Běloruské republiky. Nejvyšší správní soud k dané námitce konstatuje, že nejsou známy případy, že by osoby neúspěšně žádající o azyl byly v Běloruské republice nějakým způsobem postihovány, pokud se nejedná o osobu, která by byla z nějakého důvodu pro režim „zajímavá“. Stěžovatel v kasační stížnosti neuvedl žádnou skutečnost, ze které by bylo možné dovodit, že právě on jako neúspěšný žadatel o azyl by mohl být v Běloruské republice stíhán či uvězněn, ani z jeho tvrzení ve správním řízení nelze nic takového zjistit. Jak totiž vyplývá např. ze zprávy Freedom House o Bělorusku za rok 2006, http://www.freedomhouse.org/template.cfm?page=47&nit=391&year=2006, jsou na základě stěžovatelem namítaného ustanovení o trestní odpovědnosti za diskreditaci Běloruské republiky stíháni především novináři. Z průzkumu ze dne 8. 2. 2007, „Observations relating to the submission of Luxembourg’s 5th periodic report to the Committee against Torture“, http://www2.ohchr.org/english/bodies/cat/docs/ACAT_2007_en.pdf, lze poukázat na jeden případ, kdy neúspěšný žadatel o azyl měl obavy plynoucí z trestní odpovědnosti za diskreditaci republiky, avšak v této zprávě se dále uvádí, že „dne 12. 10. 2006 byl konečně vyhoštěn do Minsku v záchranném letadle připoután k nosítkům. Lucemburské úřady ho

předaly běloruské policii, která ho podrobila rozsáhlému výslechu, než ho pustila.“ Lze tedy shrnout, že nejsou známy případy neúspěšných žadatelů o azyl bez přistoupení dalších okolností, proti kterým by bylo zahájeno trestní stíhání či kteří by byli uvězněni.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006 – 82, je *„přiměřená pravděpodobnost nežádoucího důsledku návratu do země původu dána tehdy, bývá-li tento důsledek v případech obdobných případu žadatele nikoli ojedinělý. Neznamená to, že pravděpodobnost, že nežádoucí důsledek nastane, musí být nutně vyšší než pravděpodobnost, že nenastane (tzn., že test „přiměřené pravděpodobnosti“ představuje nižší důkazní standard než v civilních věcech) [tím méně to znamená, že v případě návratu do země původu musí být nastání nežádoucího důsledku prakticky jisté (tzn., že test „přiměřené pravděpodobnosti“ představuje a fortiori i nižší důkazní standard než standard „nade vší pochybnost“ v trestních věcech)], nýbrž to, že k nežádoucímu důsledku v případech obdobných případu žadatele dochází natolik často, že s ním ten, komu takový následek hrozí, musí počítat jako se vcelku běžným jevem, a nikoli jako s jevem toliko výjimečným.*

(...)„Reálným nebezpečím“ (srov. rovněž § 14a odst. 1 zákona o azylu, jež užívá ve stejném významu slovní spojení „skutečné nebezpečí“) nutno rozumět, že ve významném procentu případů obdobných situaci stěžovatele dojde k nežádoucímu následku, takže stěžovatel má dobré důvody se domnívat, že takovýto následek může s významnou pravděpodobností postihnout i jeho.

(...) test „reálného nebezpečí“ je vůči stěžovateli přísnější než test „přiměřené pravděpodobnosti“. Ani test „reálného nebezpečí“ ale nedosahuje intenzity trestního standardu „nade vší pochybnost“, ani důkazního standardu užívaného v zemích common law v civilních věcech („vyšší pravděpodobnost že ano, než že ne“ [balance of probabilities]). Rozdíl mezi testem „reálného nebezpečí“ a testem „přiměřené pravděpodobnosti“ spočívá v tom, že důkazní standard „reálného nebezpečí“ se blíží důkaznímu standardu užívanému v zemích common law v civilních věcech daleko více než důkazní standard „přiměřené pravděpodobnosti“.

Z výše uvedených skutkových okolností vyplývá, že je-li posuzován případ stěžovatele vzhledem ke změnám situace v zemi původu po datu rozhodnutí ministerstva, nelze konstatovat, že z důvodu této změny je přiměřeně pravděpodobné, že by byl po návratu uvězněn, ani že by u stěžovatele bylo dáno reálné nebezpečí nelidského a ponižujícího zacházení v důsledku uvěznění.

Ze všech důvodů výše uvedených není napadený rozsudek nezákonný, a proto Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. kasační stížnost zamítl. Ve věci rozhodl v souladu s § 109 odst. 1 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků náhradu nákladů nepřiznal, protože stěžovatel v řízení úspěch neměl a ministerstvu žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

Stěžovateli byl pro řízení o kasační stížnosti ustanoven zástupcem advokát a podle § 35 odst. 8 s. ř. s. platí v takovém případě odměnu advokáta včetně hotových výdajů stát. Podle ustanovení § 7, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů náleží advokátovi odměna za dva úkony právní služby ve výši 2 x 2100 Kč (porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení, doplnění kasační stížnosti) a podle § 13 odst. 3 citované vyhlášky náhrada hotových výdajů 2 x 300 Kč. Protože ustanovený advokát je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se tento nárok o částku 912 Kč vypočtenou podle ustanovení § 37 písm. a) a § 47 odst. 3 zákona č. 235/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů. Odměna celkem tedy činí 5712 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. května 2008

JUDr. Eliška Cihlářová

předsedkyně senátu